

เรียนไทยได้จีน : นิทานสุภาษิตจีน (286) 成语故事 (二八六)

วันที่ 21 พฤษภาคม 2566 - 09:45 น.

ผู้เขียน ศูนย์ภาษาและวัฒนธรรมจีนสิรินธร มพล.

เรียนไทยได้จีน : นิทานสุภาษิตจีน (286) 成语故事 (二八六)

นิทานสุภาษิตจีนที่ “เรียนไทยได้จีน” จะนำเสนอในฉบับนี้คือ 分道扬镳 / 分道揚鑣 fēn dào yáng biāo (เฟิน เต้า หยาง เปี้ยว) โดย คำว่า 分 fēn (เฟิน) แปลว่าแบ่ง แยก 道 dào (เต้า) แปลว่า ทาง เส้นทาง 扬/揚 yáng (หยาง) แปลว่า เงื้อ ยกขึ้น กระตุก (บังเหียนม้า) 镳/鑣 biāo (เปี้ยว) แปลว่า บังเหียนม้า เมื่อร่วมกันแล้ว หมายถึง ยกมือขึ้นกระตุกบังเหียนม้าให้เดินแยกทางกัน แยกทางกันเดิน ต่าง

คนต่างไป ใช้อธิบายคนที่มีอุดมการณ์ไม่ตรงกัน มีนิสัยไม่ตรงกัน ก็ไม่ต้องทนทุกข์อยู่ด้วยกัน สู้แยกทางกันเดินดีกว่า มาดูตัวอย่างจากนิทานสภาศิตจีนนี้กัน

ประเทศจีนในยุคราชวงศ์เหนือใต้ **南北朝 Nán-Běi Cháo** (หนาน-เป่ย์ เจา) อยู่ในช่วงประมาณช่วงปี ค.ศ.420-589 ก่อนการก่อตั้งราชวงศ์สุย **隋朝 Suí Cháo** (สุยเจา) ในยุคนี เป็นยุคแห่งความวุ่นวายทางการเมืองของจีน แต่ก็เป็ยุคแห่งความรุ่งเรืองทางวัฒนธรรมของจีน **ฮั่นวัฒนธรรม** **汉文化/漢文化 Hànwénhuà** (ฮั่น เหวินฮฺว่า) ด้วยเช่นกัน เพราะในยุคนี้เหล่าชนชาติเร่ร่อนทางเหนือที่แบ่งแยกดินแดนปกครอง ต่างก็ยินดีที่จะใช้แนวคิดปรัชญา และวัฒนธรรมแบบฮั่นในการบริหารราชการแผ่นดินของตน โดยที่เห็นได้ชัดมากก็คืออาณาจักรเว่ยเหนือ **北魏 Běi Wèi** (เป่ย์ เวย์) กษัตริย์ในยุคของ **เซี่ยวเหวินตี้** **孝文帝 Xiào Wéndì** ประกาศปฏิรูปประเทศโดยยึดถือหลักการของฮั่น จนทำให้รัฐนี้เจริญรุ่งเรืองมาก ประเทศชาติเจริญรุ่งเรืองได้ก็ยอมมาจากตัวผู้นำเองแล้ว และคณะทำงานก็ต้องมีส่วนร่วมด้วยอย่างมากเช่นกัน เมื่อยามบ้านเมืองสงบสุข จึงต้องมีการปูนบำเหน็จคุณความดีให้แก่กัน

ที่มาของนิทานเรื่องนี้ ก็มาจากการได้รับปูนบำเหน็จด้วยเช่นกัน มีเรื่องเล่าว่า มีขุนนางใหญ่สองคน คนหนึ่งชื่อ หลี่เป่ียว **李彪 Lǐ Biāo** ได้เป็นถึงเสนาบดี ทำงานใกล้ชิดองค์ฮ่องเต้ ส่วนอีกคนชื่อ หยวนจื่อ **元志/元誌 Yuán Zhì** ได้เป็นถึงเจ้าเมืองหรือผู้ว่าการแห่งนครหลวง ทำให้ทั้งสองรู้สึกภาคภูมิใจ ในตำแหน่งหน้าที่แห่งหนของตน

(ที่มาภาพ <http://image.baidu.com/search>)

มีวันหนึ่งขบวนรถม้าของทั้งสองก็เดินมาสวนทางกันกลางเมืองหลวง ขบวนรถของทั้งสองฝ่ายหยุดนิ่ง ไม่อาจเดินหน้าได้ ต่างฝ่ายต่างก็ไม่ยอมที่จะหลบทางให้กัน ขุนนางหลี่เปียวจึงตะโกนบอกฝ่ายของหยวนจื่อหลบทางให้ โดยอ้างว่าตนเป็นถึงเสนาบดี มีตำแหน่งที่สูงกว่า แต่หยวนจื่อก็ตะโกนตอบกลับว่า ข้าเป็นถึงผู้ว่านครหลวงแห่งนี้ ข้าราชการทุกคนที่อยู่ในนครหลวงนี้ ต้องขึ้นบัญชีเป็นผู้อยู่อาศัยกับผู้ว่า เช่นนี้แล้วข้าจะมีตำแหน่งน้อยกว่าท่านได้เช่นไร

การโต้เถียงหาข้อยุติไม่ได้ สุดท้ายทั้งสองจึงนำเรื่องไปกราบทูลกษัตริย์เซียวเหวินตี้ เพื่อขอพระองค์ทรงตัดสิน กษัตริย์เห็นว่าทั้งสองล้วนเป็นข้าราชการที่ดี และมีคุณต่อประเทศชาติ ครั้นจะตัดสินให้ใครผิดใครถูกจะกระทบต่อการบริหารงานแน่นอน จึงทรงตอบแบบเป็นกลางว่า ถนนทุกสายในเมืองล้วนเป็นสมบัติของทุกคน จากนั้นไปเมื่อพวกเขาพบกันอีก ก็ให้แยกทางกันเดิน โดยมีเส้นแบ่งกลางถนนเป็นตัวกั้นเขตของใครของมัน ดังนี้ ถนนในเมืองหลวงจึงถูกขีดให้มีสองทาง และต่างฝ่ายต่างก็สวนทางกันในเขตของตนเหมือนถนนปัจจุบันนั่นเอง โดยทั้งสองฝ่ายไม่ต้องหลบทางให้กันอีกต่อไป ต่อมาคำนี้ คนจีนนำมาใช้เปรียบเปรยว่า คนที่มีอุดมการณ์ที่ต่างกันก็แยกทางกันเดินนั่นเอง

ข้อคิดจากประโยคสุภาษิตนี้

成语比喻：目标不同，各走各的路。

成語比喻：目標不同，各走各的路。

Chéngyǔ bǐyù: Mùbiāo bùtóng, gè zǒu gè de lù.

เฉิงยฺหวี่ เปียวี่ : มู่เปียว บู้ถง, เก้อ โจ่ว เก้อ เตอะ ลู่ .

สุภาษิตเปรียบว่า: เป้าหมายต่างกัน ต่างคนต่างไป.

ประโยคตัวอย่างที่ใช้สำนวนสุภาษิตนี้ เช่น

在这场大选举后，守旧派和革新派更明显地分道扬镳了。

在這場大選後，守舊派和革新派更明顯地分道揚鑣了。

Zài zhè chǎng dà xuǎnjǔ hòu shǒujiù pài hé géxīn pài gèng míngxiǎn de fēndào yángbiāo le.

จ้าย เจ้อ ฉ่าง ต้า เสวียนจวี โห้ว, โจ่วจี้วี่ ไฟ เหอ เก้อชิน ไฟ เก็ง หมิงเสียน เตอะ เฟินต้าวหยางเปียว เลอะ

หลังจากการเลือกตั้งใหญ่ครั้งนี้แล้ว พรรคอนุรักษนิยม และพรรคหัวก้าวหน้าได้แยกทางกันอย่างชัดเจนมากขึ้น